

Sygn. akt: I C 31/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 364,08zł (trzysta sześćdziesiąt cztery złote osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 października 2017 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 137zł (sto trzydzieści siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. Akt I C 31/19

UZASADNIENIE

Powód (...) SA w G. wniósł przeciwko (...) SA w W. pozew o zapłatę kwoty 364,08 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 października 2017 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że z dniem 30 kwietnia 2018 r. na skutek umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. ((...)) a (...) SA z siedzibą w G., (...) nabyła wierzytelność objętą przedmiotowym pozewem, przysługującą uprzednio (...) w stosunku do pozwanego, obejmującą roszczenia o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Z dniem 30 kwietnia 2018 r. (...) stało się podmiotem w całości i wyłącznie uprawnionym z tytułu przedmiotowej wierzytelności. Jak wynika z pozwu, w związku z kolizją drogową, której sprawca posiadał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, pojazd uległ uszkodzeniu. Poszkodowany pozbawiony – nie z własnej winy – pojazdu, zmuszony był do dokonania jego naprawy w serwisie naprawczym, pojazd został przyjęty w dniu

11 maja 2017 r., zaś naprawa została zakończona w dniu 11 maja 2017 r. Umowa najmu pojazdu zastępczego została zawarta na okres od 11 maja 2017 r. do dnia 12 maja 2017 r. Strony umowy ustaliły, że stawka najmu, zgodnie z załączonym i zaakceptowanym cennikiem wynosi 273 zł. netto. W dniu 11 maja 2017 r. poszkodowany zawarł z (...) umowę przelewu wierzytelności – obejmującą prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego – przysługujące mu w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną, za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi pozwany. Wskazano również, że w dniu 7 sierpnia 2017 r. (...) wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...), w której ilość dni najmu określona została na 2, zaś łączny koszt najmu opiewał na kwotę 546 zł. netto tj 671,58 zł. brutto. Po wezwaniu do zapłaty, pozwany przyznał odszkodowanie w kwocie 307,50 zł. tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uwzględniając 2 dni najmu po stawce 153,75 zł. brutto. Zdaniem powoda kwestią sporną między stronami nie jest okres użytkowania przez najemcę pojazdu zastępczego, a jedynie kwota wynajmu samochodu za każdy dzień korzystania z niego. Powód wskazał, że jego roszczenie ma podstawę w przepisach 822 k.c. w zw. z art. 432 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 361 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Wyjaśniono również, że powód zawarł z (...) ważną umowę sprzedaży wierzytelności, związaną uprzednio z zawartą przez (...) z poszkodowanym umową najmu. (...) zawarł z poszkodowanym ważną umowę przelewu wierzytelności. Wierzytelność wobec sprawcy szkody, a w konsekwencji wobec ubezpieczyciela powstała z momentem, w którym poszkodowany zobowiązał się do pokrycia kosztów najmu. W konsekwencji powodowi – jako nabywcy wierzytelności – przysługuje roszczenie w takim zakresie i o takiej samej treści jak poszkodowanemu. Powód podkreślił także, koszty wynajmu pojazdu zastępczego pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją, jako zdarzeniem powodującym szkodę. Powołano się także na orzeczenie SN z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03 odnoszące się do wysokości szkody i zakresu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w sytuacji naprawy uszkodzonego pojazdu. W orzeczeniu SN stwierdzono, że warsztaty naprawcze mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych usług. Ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych na odpowiednim rynku lokalnym. Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Według powoda nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych. Powód podkreślał, powołując się na ww. orzeczenie, że podstawą ustalenia wysokości szkody jest rzeczywiście poniesiony koszt wynajęcia pojazdu zastępczego. Koszt może zostać zakwestionowany jedynie w sytuacji, gdy w sposób rażący odbiega od stawek stosowanych na rynku lokalnym. Powód powołał się również na orzeczenie Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt XXIII GA 403/13, w którym stwierdzono, iż o rażącym zawyżeniu stawki można mówić wówczas gdy zastosowana stawka jest wielokrotnością występujących na rynku stawek. Jedynie w takim przypadku uzasadnione byłoby obniżenie stawki zastosowanej przez powódkę do poziomu cen rynkowych.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 5887/18 w dniu 10 września 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od ww. nakazu zapłaty pozwany (...) SA z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podkreślił, że bezsporną okolicznością jest, że w wyniku kolizji z dnia 19 marca 2017 r. uszkodzeniu uległ pojazd F. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność K. S. (1) i D. S. (1), a sprawca kolizji w momencie szkody posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany nie kwestionował również okoliczności związanych z wynajmem samochodu zastępczego przedstawionych przez powoda i wypłaty przez pozwanego kwoty 307,50 zł. brutto. W pierwszej kolejności pozwany podniósł nieważność umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2018 r., albowiem po stronie zbywcy i nabywcy w roli członka zarządu występuje ta sama osoba tj W. H.. Pozwany powołał się na przepis art. 108 k.c., uchwałę Sądu Najwyższego z

dnia 30 maja 1990 r. , sygn. a akt III CZP 8/90, wyrok SN z dnia 24 lipca 2009 r., sygn. akt II CSK 41/09. Zdaniem pozwanego każdą czynność, w której ta sama osoba występuje po obu stronach umowy jako członek zarządu, należy zbadać pod kątem ewentualnego naruszenia interesu którejkolwiek ze stron. Pozwany powołał się również na art. 211 par 1 k.s.h. Zdaniem pozwanego umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2018 r. jest nieważna, albowiem zarówno spółka powodowa jak i B. (...) sp. z o.o. zajmują się m.in. tą samą działalnością.

Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował żądanie pozwu co do wysokości tj. dobową stawkę najmu pojazdu zastępczego klasy D w dochodzonej kwocie 273 zł. netto. Pozwany podkreślał, że w trakcie prowadzenia postępowania likwidacyjnego złożył poszkodowanemu ofertę najmu pojazdu zastępczego na okres naprawy uszkodzonego. Zdaniem pozwanego przesłanie poszkodowanemu wiadomości mailowej, w której jest zawarta propozycja wynajmu auta, a także cennik określający stawki poszczególnych samochodów, jest ofertą w myśl art. 66 k.c., a nie zaproszeniem do zawarcia umowy. Propozycja pozwanego zawarta w wiadomości e-mail zawiera minimalną treść wymaganą do kwalifikowania jej jako oferty – w załączniku do wiadomości bowiem pozwany wskazał zarówno przedmiot umowy najmu (pojazdy dostępne w danej klasie) oraz stawki jakie odpowiadają każdemu z pojazdów. Według pozwanego, jego propozycja była stanowcza i jednoznaczna, co wskazuje na to że zostały spełnione przesłanki zakwalifikowania jej jako oferty. Jednocześnie podniósł, iż w toku postępowania likwidacyjnego, poinformował poszkodowanego, o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego zorganizowanego przez ubezpieczyciela. Pozwany przesłał na podany przez D. S. (1) adres e-mail cennik stawek czynszu najmu jednocześnie wskazując, iż wobec złożenia przez pozwanego propozycji najmu pojazdu zastępczego po określonych stawkach, najem będzie refundowany do wysokości wskazanych w cenniku stawek. Skorzystanie z oferty pozwanego byłoby zatem korzystne dla poszkodowanego, gdyż nie musiałby on tracić czasu na organizację najmu, a ponadto przyczyniłby się do minimalizacji rozmiaru szkody, gdyż stawka czynszu wyniosłaby 125 zł. netto za dzień najmu. W związku z powyższym pozwany przedstawił oferty najmu pojazdu zastępczego. Według powoda oferta została przedstawiona bezpośrednio poszkodowanemu. Pozwany powołał się także na orzecznictwo Sądu Najwyższego, w której przyjęto zasadę proporcjonalności, nakazująca uwzględnić godne ochrony interesy poszkodowanego i dłużnika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 marca 2019 r. doszło do kolizji w której sprawca kolizji posiadał zawartą z pozwanym (...) SA w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Uszkodzeniu uległ pojazd F. (...), nr rej. (...), stanowiący współwłasność K. S. (1) i D. S. (1)

bezsporne

Poszkodowani, w związku z uszkodzeniem pojazdu, dokonali naprawy pojazdu w serwisie naprawczym (...) w G.. Pojazd został przyjęty do serwisu naprawczego w dniu 11 maja 2017 r. Właściciele pojazdu mieszkają w P., miejscowości oddalonej od warsztatu ok. 150 km, w związku z czym na czas naprawy niezbędny był pojazd zastępczy m.in. w celu powrotu do domu. K. S. (1) w dniu zlecenia naprawy zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę najmu pojazdu zastępczego. Umowa została zawarta na okres 2 dni. Strony umowy ustaliły, że stawka najmu, zgodnie z załączonym i zaakceptowanym cennikiem wynosi 273 zł. netto.

dowód: protokół naprawy k. 31, kalkulacja naprawy k. 32-35, umowa najmu k. 36-38, protokół zdawczo-odbiorczy k. 41, oświadczenie k. 42, k. 43

W dniu 11 maja 2017 r. poszkodowany K. S. (1) zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę przelewu wierzytelności – obejmującą prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego – przysługujące mu w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną, za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi pozwany.

dowód: umowa cesji k. 39, cennik k. 39

W dniu 7 sierpnia 2027 r. (...) sp. z o.o. w W. wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...), w której ilość dni najmu określona została na 2, zaś łączny koszt najmu opiewał na kwotę 546 zł. netto tj 671,58 zł. brutto.

dowód: faktura k. 40

(...) sp. z o.o. w W. wezwał pozwanego do zapłaty, który przyznał odszkodowanie w kwocie 307,50 zł. tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, uwzględniając 2 dni najmu po stawce 153,75 zł. brutto, w pozostałym zakresie odmówił wypłaty świadczenia.

bezsporne, ponadto dowód: pismo k. 14, potwierdzenie nadania k. 17, pismo k. 43, dowód: pismo k. 46-47, potwierdzenie wypłaty k. 48,

W dniu 30 kwietnia 2018 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W., reprezentowaną przez B. M. i W. H. Wiceprezesa zarządu a (...) SA z siedzibą w G., reprezentowaną przez prezesa zarządu A. K. i członka zarządu W. H., została zawarta umowa cesji wierzytelności, na podstawie której powód nabył ww. wierzytelność przysługującą uprzednio (...) w stosunku do pozwanego, a obejmującą roszczenia o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

dowód aneks do umowy k. 12, zawiadomienie o cesji k. 18,

W B. (...) od 1 maja 2016 r. obowiązywały stawki za wynajem samochodu klasy D za okres od 1 do 6 dni w wysokości 273 zł. netto.

bezsporne, ponadto dowód: cennik k. 30m

W wypożyczalni samochodów (...) stawki wynajmu samochodu zastępczego klasy uszkodzonego pojazdu klasy D za okres od 1 do 3 dni wynosiły 360 zł. netto. W wypożyczalni U. stawki wynajmu ww. samochodu kształtowały się od 247 zł. brutto. W wypożyczalni (...) stawki za okres od 1 do 7 dni wynosiły 430 zł. brutto. W wypożyczalni G. (...) stawka wynajmu tego typu samochodu za okres od 1-30 dni wynosiła od 360 zł netto. W wypożyczalni H. stawka wynajmu tego typu samochodu za okres od 1-5 dni wynosiła od 280 zł netto, a w wypożyczalni (...) A (...) stawka wynajmu tego typu samochodu za okres od 1-7 dni wynosiła od 400 zł w górę, ponadto dodatkowe opłaty naliczono m.in. za usługę podstawienia samochodu 100 zł., odbiór samochodu 100 zł. W wypożyczalni (...) stawka wynajmu tego typu samochodu za okres od 1-2 dni wynosiła od 196 zł. do 220 zł., w E. stawki kształtowały się ok kwoty 130 zł. W wypożyczalni (...) stawki wynosiły od 160 zł. brutto za okres od 1-3 dni.

bezsporne, ponadto dowód: cennik k.33-34, k. 56, k. 37, k. 49-50, k. 51, k. 52, k.78, k. 168

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie. Co do zasady stan faktyczny był bezsporny pomiędzy stronami.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego kwoty 364,08 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował żądanie pozwu podnosząc braku legitymacji procesowej po stronie powoda jak i kwestionując wysokość stawki w zakresie stawek najmu. Zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego jak i okres najmu pojazdu (2 dni) nie były kwestionowane. Pozwany podnosił jednakże, że poszkodowany miał ofertę samochodu zastępczego z korzystniejszą, tańszą propozycją najmu.

Bezsporna w sprawie była odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzony został pojazd F. (...) nr rej. (...), stanowiący własność K. S. (1) i D. S. (1). Niewątpliwie zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 par. 2 k.c., pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Odpowiedzialność bezpośredniego sprawcy szkody wynika z art. 436 § 2 k.c., natomiast odpowiedzialność pozwanego ma charakter akcesoryjny na podstawie zawartej ze sprawcą zdarzenia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 822 § 1 i 4 k.c.). Odpowiedzialność swoją pozwany uznał już w postępowaniu likwidacyjnym, w którym wypłacił poszkodowanemu kwotę tytułem odszkodowania w związku z najmem pojazdu zastępczego.

W ocenie Sądu powód był legitymowany czynnie do wystąpienia z roszczeniem o odszkodowanie związany z najmem pojazdu zastępczego. Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, która kwestionowała tę okoliczność. Z materiału dowodowego wynika, że w dniu 11 maja 2017 r. K. S. (1) zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą scedował na nią roszczenia dotyczące odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów korzystania z samochodu (dowód: umowa cesji k. 39). Umowa ta nie była kwestionowana przez pozwanego. Ubezpieczyciel podważał kolejną umowę zawartą pomiędzy (...) sp. z o.o. w W. a powodem, na podstawie której (...) sp. z o.o. w (...) scedował swoje ww. prawo na rzecz powoda. Pozwany miał wątpliwości co do ważności umowy, albowiem po stronie zbywcy jak i nabywcy występowała ta sama osoba tj. W. H.. Pozwany podkreślał, że zgodnie z treścią art. 108 k.c. pełnomocnik nie może być drugą stroną czynności prawnej, której dokonuje w imieniu mocodawcy, chyba że co innego wynika z treści pełnomocnictwa albo, że względu na treść czynności prawnej wyłączona jest możliwość naruszenia interesów mocodawcy. Sąd nie znalazł podstaw aby zakwestionować ww. umowę przelewu wierzytelności. Nie budzi wątpliwości, że spółki kapitałowe działają poprzez swoje organy. Ustawodawca nie zabrania zasiadania przez tę samą osobę w zarządzie więcej niż jednej spółki. Członek zarządu musi jednak pamiętać o uzyskaniu zgody spółki jeżeli miałby zasiadać we władzach spółki konkurencyjnej. Na mocy art. 211 § 1 k.s.h., członek zarządu nie może bez zgody spółki zajmować się interesami konkurencyjnymi ani też uczestniczyć w spółce konkurencyjnej jako wspólnik spółki cywilnej, spółki osobowej lub jako członek organu spółki kapitałowej bądź uczestniczyć w innej konkurencyjnej osobie prawnej jako członek organu. W związku z powyższym tylko brak zgody spółki uniemożliwiałby W. H. zasiadanie zarówno w (...) sp. z o.o. w W. jak i (...) SA w G.. Okoliczność ta nie została przez pozwanego wykazana, a w ocenie Sądu to pozwany jako strona, która z przedmiotowego faktu (braku zgody spółki na bycie członkiem zarządu przez W. H.) chciał wywołać skutki prawne. Podkreślić należy, że w orzecznictwie i doktrynie wielokrotnie rozważano możliwość stosowania art. 108 k.c. do osób prawnych. Zagadnienie to jest sporne zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie. Niewątpliwie jeżeli dopuszcza się możliwość stosowania ww. przepisu do osób prawnych to jest to możliwość stosowania przez analogię (stosowanie wprost, stosowanie z pewnymi modyfikacjami, bądź niestosowanie przepisu), w zależności od stosunku prawnego. Nie ma podstaw, aby rozciągać stosowanie art. 108 k.c. na każdą sytuację, w której w składzie organów reprezentujących spółki pojawia się ta sama osoba fizyczna (por. wyrok SN z dnia 24 lipca 2009 r., sygn. akt CSK 41/09). W związku z powyższym brak jest podstaw aby uznać przedmiotową umowę za nieważną tylko w związku z tym, że W. H. reprezentował obie spółki jako członek zarządu. Podkreślić należy, że zarówno jedna jak i druga spółka reprezentowana była przez dwóch członków zarządu. Strona pozwana nie przytoczyła żadnych okoliczności i dowodów, które podważałyby tę umowę. W związku z powyższym Sąd uznał, że przedmiotowa umowa jest ważna i wywiera skutki prawne, a tym samym stronie powodowej przysługuje legitymacja procesowa do występowania z niniejszym pozwem.

Odnosnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powód domagał się refundacji kosztów najmu pojazdu według stawki w wysokości 273 złotych netto za dobę .

Niewątpliwie uszkodzony pojazd marki F (...), o nr rej. (...) zaliczany jest do klasy pojazdów D, w związku z powyższym konieczne było ustalanie celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego według stawek stosowanych za najem pojazdu klasą odpowiadającą ww. pojazdowi .

Sąd uwzględnił powództwo, albowiem uznał, że wysokość czynszu na którą się powołała strona powodowa nie odbiega od stawek czynszu lokalnego. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że przyjęta stawka najmu pojazdu zastępczego mieści się w granicach stawek konkurencyjnych wypożyczalni w regionie, przy uwzględnieniu okresu najmu.

Z pisemnej opinii biegłego sądowego Bronisława Dziuby wynika, że stawki wynajmu samochodu zastępczego klasy przedmiotowego pojazdu, klasy D w konkurencyjnych firmach wynoszą od 112 zł. do 160 zł. i biegły powołał się m.in. na k. 78-79 (tj cenniki przedstawione przez stronę pozwaną). Wskazać jednak należy, że z k. 78 wynika, że w wypożyczalni (...) stawka wynajmu tego typu samochodu za okres od 1-2 dni wynosiła od 196 zł. do 220 zł. Brak jest informacji, czy jest to stawka netto czy brutto. Do opinii została dołączona tylko jedna oferta firmy (...), z której wynika, że tego typu samochód w tej firmie można wypożyczyć już od kwoty 160 zł. (brutto). Z oferty wynika, że wypożyczalnia pobiera

dotatkową opłaty m.in. za podstawienie auta na terenie trójmiasta w wysokości 30 zł. W opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 9 października 2020 r. biegły wskazał, że w opinii uwzględnił ceny, które są na rynku w okolicach zamieszkania poszkodowanego bez wskazania jednak jakie to były firmy.

Wskazać należy, że z dowodów przedłożonych przez strony i biegłego wynika, że stawki czynszu najmu samochodu zastępczego klasy D wynosiły:

- (...) za okres od 1 do 3 dni - 360 zł. netto (k. 49-50)

-U. za okres od 1-15 dni – od 247 zł. do 650 zł. brutto k. 51

- (...) od 1-7 dni – 430 zł. brutto k. 52

- (...) za okres od 1-7 dni - od 410 zł brutto, ponadto dodatkowe opłaty naliczono m.in. za usługę podstawienia samochodu 100 zł., odbiór samochodu 100 zł. (k. 33-34), dodatkowa opłata za przekroczenie limitu dziennego powyżej 100 km /dobę

- G. (...) za okres od 1-30 dni - od 360 zł netto k. 37

- H. za okres od 1-5 dni - od 280 zł netto, k. 57

- (...) za okres od 1-2 dni wynosiła od 196 zł. do 220 zł.78 (brak informacji netto czy brutto)

-E..gda za okres od 1-3 dni od 130 zł. do 160 zł. (brak informacji netto czy brutto)

- (...) za okres 1-3 dni od 160 zł. brutto

Powyższe okoliczności są bezsporne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała wskazanych przez stronę przeciwną stawek obowiązujących ww. wypożyczalniach samochodu.

Z powyższego zestawienia wynika, że wypożyczalnie samochodów i zakłady naprawcze w okresie likwidacji szkody stosowały za najem takich pojazdów zastępczych (klasy D) zróżnicowane stawki od 190 złotych netto do 500 złotych netto za dobę. Powyższe zaś pozwala na przyjęcie, że stawka, według której powód domaga się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie, tj. w kwocie 273 zł netto, jest stawką rynkową, a jednocześnie pozwany nie przedstawił żadnych argumentów przemawiających za zastosowaniem w sprawie stawki przyjętej przez pozwanego w kwocie 118,38 złotych netto – mieszczącej się wprawdzie w zakresie występujących stawek, ale będących jednocześnie stawką jedną z najniższych. Podkreśli należy, że Sąd nie mógł ocenić ofert firm przedłożonych przez pozwanego (k.78,k.79), albowiem brak jest informacji czy podane kwoty są netto czy brutto. Przyjmując nawet, że stawki firmy (...) stanowią wartości brutto, to i tak wartość netto jest wyższa niż ta proponowana przez pozwanego. Wskazać należy, że z opinii biegłego Bronisława Dziuby wynika, że na wysokość stawki miała wpływ okoliczność, że samochód poszkodowany miał już zabezpieczony w miejscu oddania uszkodzonego pojazdu, a także krótki okres najmu. Biegły w opinii uzupełniającej przyznał, że zdarzają się stawki na które powołuje się strona powodowa jaki i stawki na które powołuje się strona pozwana. Biegły przyznał również, że w Intrenecie znalazł stawki dużo większe niż przez niego przyjęte. Biegły nie wskazał dlaczego powołał się tylko na jedną ofertę, przy uwzględnieniu innych, których nie powołano w opinii, a to nie pozwala ustosunkować się do jego wniosków w tym zakresie. W związku z powyższym w ocenie Sądu opinia dotycząca ustalenia stawek najmu samochodu zastępczego jest lakoniczna, brakuje jej materiału na którym oparł się biegły i trudno przyjąć, że to właśnie wartości wskazane przez pozwanego są stawkami zasadnymi.

W związku z powyższym w ocenie Sądu zastosowane przez powódkę stawki najmu pojazdów zastępczych mieszczą się w granicach stawek konkurencyjnych wypożyczalni w regionie. Nie odbiegają one w sposób rażący od stawek stosowanych na rynku lokalnym. Podkreślić należy że skoro pozwany kwestionuje stawkę, za którą oddano poszkodowanemu w najem pojazd to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że stawka była zawyżona. Pozwany

nie przedstawił dowodów podważających, że stawki wskazane przez powoda były zawyżone, natomiast powód wykazał, że stawki są zbliżone do ofert innych firm. .

W związku powyższym Sąd, dokonując rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ustalił, że stawka za dobę najmu pojazdu zastępczego, której domaga się powód, tj. w kwocie 273 złotych netto, jest stawką rynkową.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia obowiązku minimalizacji szkody, to wskazać należy, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej na rynku oferty najmu pojazdu zastępczego i w ramach powyższego obowiązku nie sposób wymagać od niego ponadprzeciętnej aktywności w poszukiwaniu takiej oferty. Nadto, jak wynikało z zeznań świadka D. R. właściciele pojazdu nie zostali poinformowani o możliwości uzyskania samochodu zastępczego od pozwanego, uzyskali tylko informację, że jest możliwość otrzymania auta zastępczego, ale nie było wskazane skąd dostaną auto. Podkreślała, że pozwany nie informował o kosztach najmu. Stanowczo zaprzeczyła aby pozwany informował ją o minimalizacji kosztów (zeznania świadka D. S. protokół z dnia 12 czerwca 2019 r. ; 00:02:34, 00:08:04). Z zeznań świadka K. S. (1) wynika wprost, że oddał auto do serwisu i od razu miał podstawiony samochód zastępczy. Również zaprzeczył aby żona była informowała o obowiązujących cennikach dobowych najmu pojazdu zastępczego, aby pozwany składał jakiegokolwiek oświadczenie o minimalizacji kosztów (zeznania świadka K. S. protokół z dnia 8 sierpnia 2019 r. ; 00:02:18, 00:05:12, 00:15:09). Również z opinii biegłego B. D. wynika, że właściciele nie otrzymali e-maila na którego powoływała się strona pozwana (opinia biegłego 166). W swoich wnioskach biegły stwierdził wprost, że pozwany nie udzielił informacji i pomocy poszkodowanym w celu obniżenia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Strona pozwana nie podważyła skutecznie opinii biegłego, nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwnych. W związku z powyższym wobec stanowczych zeznań świadków jak i treści opinii biegłego, przy braku dowodów przeciwnych, Sąd uznał, że strona pozwana nie informowała właścicieli pojazdu o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego przy uwzględnieniu niższej ceny. Nadmienić należy, że w powyższych okolicznościach nie można czynić poszkodowanym zarzutu z wyboru wypożyczalni, naruszenia obowiązku minimalizacji szkody poprzez nieskorzystanie z oferty pozwanego czy nieposzukiwanie tańszych ofert najmu.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany (...) SA w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (2 dni) oraz stawki w kwocie 273 złotych netto tj a zatem kwotę 546 złotych netto tj 671,58 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 307,50 złotych, zatem do zapłaty pozostała jeszcze kwota 364,08 złotych, co powodowało, że żądanie pozwu było zasadne w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej niniejszy proces na rzecz powódki kwotę 137 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się kwoty: 30 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 90 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zmianami).